

Lúčovec flanelový

Význam: **stratené sa nájde**

Actinotus helianthi | Nový Južný Wales

Byl, konáre a listy sú svetlosivé, obrastené hustou bielou plstou, ktorá textúrou pripomína flanel. Pekné kvety, ktoré sa tvarom podobajú margarétam, kvitnú zväčša na jar, v hojnom počte však môžu vykvitnúť aj po lesných požiaroch, ktoré sú typické pre suché letné mesiace.

Prvé rozprávanie, ktoré Alice počula, sa začínalo na hranici temnoty, kde jej novorodenecký plač znovu rozbúšil matkino srdce.

V noc, keď sa narodila, dula z východu subtropická búrka. Zdvihla obrovské vlny, ktoré zaplavili brehy riek a odrezali cestu medzi pozemkom Hartovcov a mestom. Agnes Hartová, uviaznutá na úzkej cestičke s odtečenou plodovou vodou a v takých páľčivých bolestiach, že sa cítila, akoby ju rezali na polovice, na sedadle manželovho nákladného auta vytlačila zo svojho tela dcérku a zrodil sa nový život. Clema Harta, vydeseného búrkou, ktorá besnela nad poľami cukrovej trstiny, spočiatku natoľko pohltilo zavinovanie novorodenca, že si nevšimol, ako manželka zbledla. Len čo spozoroval, že jej tvár zbelela ako piesok a jej pery začali farbou pripomínať korýtko austrálske, vrhol sa na ňu a na dieťa zabudol. Triasol ňou, ale márne. Agnes nadobudla vedomie až po tom, čo jej dcérka začala plakať. Kríky, ktoré na oboch stranách cestičky zmáčal hustý dážď, obsypala záplava bielych kvetov. Aliceine prvé nádychy sprevádzali blesky a vôňa zefýroviek v rozkvetu.

Stratené kvety Alice Hartovej

Zlatko, bola si pravá láska, ktorá zlomila kliatbu a prebudila ma z hlbokého spánku, vravievala jej mama, aby rozprávanie ukončila. Si moja rozprávka.

Keď mala Alice dva roky, Agnes jej ukázala prvé knihy. Pri čítaní prstom sledovala každé slovo na strane. Pri prechádzkach po neďalekej pláži jej neúnavne opakovala: jedna sépia, dve perá, tri kúsky naplaveného dreva, štyri mušle, päť črepov morského skla. Po dome zasa polepila lístočky s nápismi: *KNIHA. STÔL. STOLIČKA. OKNO. DVERE. HRNČEK. VAŇA. POSTEL*. Keď sa Alice ako päťročná začala vzdelávať doma, už vedela čítať. Hoci knihy nespochybniteľne a zanietené zbožňovala, oveľa radšej počúvala mamino rozprávanie. Len čo sa ocitli samy, Agnes začala spriadať príbehy, v ktorých vystupovali ako hlavné hrdinky. Nikdy to však neurobila v prítomnosti manžela.

K ich pravidelnému rituálu patrila prechádzka k moru, kde si ľahli na piesočnú pláž a sledovali oblohu. Mamin nežný hlas zaviedol Alice na zimné výlety vlakom po Európe. Putovali krajinami, ktoré obklopujú také vysoké hory, že nedovíдите na ich vrcholky, a ich hrebene zasypáva také množstvo snehu, že sa nedá rozoznať, kde sa končí biela zem a začína biele nebo. V zamatových kabátoch sa prechádzali po dláždených uliciach mesta potetovaného kráľa, kde stoja prístavné budovy pestré ako farbičky a na pobreží sedí bronzová malá morská víla, ktorá navždy čaká na svoju lásku. Alice spravidla zatvorila oči a predstavovala si, že spriadané vlákna maminých príbehov ich obe zvlínajú do kukly, z ktorej sa časom vyľiahnu a odletia preč.

Keď mala šesť rokov, mama ju večer uložila do postele, sklonila sa k nej a do ucha jej zašepkala: *Zlatko, nastal čas*. Prikrývky jej vytiahla až po bradu a s úsmevom sa posadila na stoličku. *Už si dost stará na to, aby si mi pomáhala v záhrade*. Alice sa zavrtila od radosti. Mama zvyčajne záhradkárčila osamote a ju zväčša zabavila knihou. *Zajtra začneme*, povedala Agnes tesne pred tým, než

zhasla svetlo. Alice sa v noci viac ráz zobudila, aby nakukla cez tmavé okná. Hneď ako na oblohe konečne zazrela prvý lúč svetla, zhodila zo seba prikrývku a vstala.

Mama v kuchyni natierala hrianky nátierkou Vegemite a syrom cottage a varila čaj s medom. Raňajky uložila na tácku a odniesla ich do záhrady pri dome. Vzduch bol studený, ranné slnko teplé. Agnes položila tácku na peň obrastený machom a sladký čaj preliala z čajníka do dvoch šálok. Mlčky sedeli, žuvali a pili. Alice v spánkoch hlasno pulzovala krv. Len čo Agnes dojedla poslednú hrianku a dopila čaj, čupla si medzi adianty a kvety a čosi zašepkala, ani čoby budila spiace deti. Alice nevedela, čo má robiť. Toto je teda záhradkárenie? Napodobnila mamu, sadla si medzi rastliny a pozorovala ich.

Mamina tvár zvráskavená starosťami sa pomaličky vyhladila. Agnes uvoľnila zvráštené čelo. Už si nešúchala dlane ani sa nervózne nepohrávala s prstami. Oči mala jasné a číre. Stala sa z nej žena, ktorú Alice nespoznávala. Pokojná a vyrovnaná. Pohľad na mamu ju naplňal nádejou, akú pociťovala aj vtedy, keď pri odlive hľadela na zelené dno skalných jazierok, hoci len čo vodu nabrala do dlaní, zelené sfarbenie zmizlo.

Čím viac času trávila s mamou v záhrade, tým jej bolo – z ohybu Agnesinho zápästia pri skúmaní nového púčika, zo svetla, ktoré jej prenikalo do očí, keď zdvihla bradu a z tenkých prstienkov hliny, ktoré jej ovinuli prsty, keď z pôdy nežne vábila nové lístky adiantov – jasnejšie, že mamino najrýdzejšie ja prekvitá práve medzi rastlinami. Zjavné to bolo predovšetkým vtedy, keď sa im prihovárala. Oči sa jej zakalili a kým zbierala kvety a vkladala si ich do vreciek, tajným jazykom šepkala jedno slovo sem, druhé slovné spojenie tam.

Žalostná spomienka, vravievala, keď trhala pupence roľné. *Opätovaná láska*. Len čo z konára odtrhla kvet bekhausie citrónovej, vzduch naplnila omamná citrusová vôňa. *Radostné rozpomienky*. Do vrecka strčila jasnočervený kvet kengurovca.

Luľok Brownov

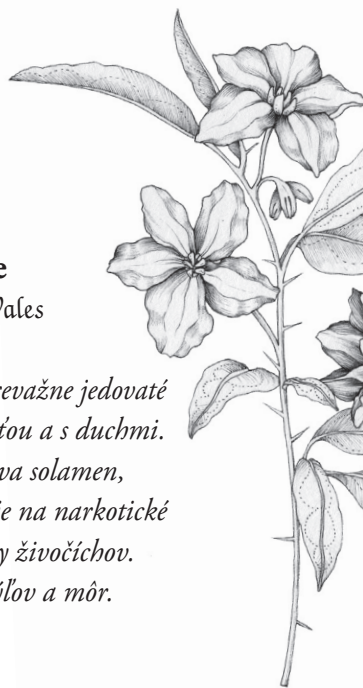
Význam: **čary, čarovanie**

Solanum brownii | Nový Južný Wales

Zástupca čelade ľuľkovitých, do ktorej patria prevažne jedovaté rastliny. V povestiach sa zvyčajne spája so smrťou a s duchmi.

Latinský názov rastliny je odvodený od slova solamen, v preklade útecha alebo upokojenie, a odkazuje na narkotické účinky, ktoré má rastlina na niektoré druhy živočíchov.

Slúži ako potrava pre larvy rôznych motýľov a môr.

Alice sa posadila na posteli. Napínalo ju na vracanie, oblieval ju studený pot. Snívало sa jej, že ju škrtili ohnivé povrazy. Keď jej z tváre ustúpila horúčava, znova si ľahla na premočený van-
kúš a pred ostrým raňajším slnkom zažmurila oči. Vedľa nej le-
žal pokrčený Candin list. Vzala ho do ruky a končekom prsta pre-
šla po oblúčikoch rukopisu. Oheň vo sne tentoraz vyzeral inak.
Bol modrý. Mal farbu jej mena, Candiných vlasov, šiat kráľovnej,
ktorá sa od žiaľu premenila na nebiesku.

Usilovala sa zadržať slzy, no napokon sa jej skotúľali po lícach
a privolali Harryho ako píšťalka. Dobehol do izby, sprevádzaný
cinkaním obojka, a vlhkým nosom ju štuchol do holého kolena.
Mohutná stavba jeho tela ju upokojovala.

Zatvorila oči a silno si na ne pritlačila prsty. Neprestala, kým
nepocítila bolesť. Len čo oči znova otvorila, videla pred nimi kopu
čiernych hviezd. Keď zmizli, všimla si, že niekto bol v izbe, pripra-
vil jej oblečenie a na stôl položil tácku s raňajkami. Harry jej oblí-
zal líce. Usmiala sa naňho a vstala.

Cez stoličku mala prevesené čisté šortky a tričko. Na stole ležali zložené ponožky a nohavičky a na podlahe stáli topánky. Dostala aj široký klobúk a zásteru, akú nosili Kvetiny. Na vrečko niekto blankytnou niťou vyšil jej meno. Prstami prešla po vyšitých písmenách. Presne tak si predstavovala farbu kráľovniných šiat v Candinej obľúbenej rozprávke. Pri pomyslení, že niekto čakal na návrat milovanej osoby tak dlho, že sa na niečo premenil, sa jej zakrútila hlava.

Načiahla sa za kúskom broskyne na podnose a vložila si ho do úst. Chutil tak sladko a šťavnato, že ju rozboleli líca. Vzala si ešte jeden kúsok, potom si utrela ruky do pyžamových nohavíc a zo stoličky zdvihla tričko. Bolo ušité z bavlny, ktorá na dotyk pôsobila, akoby ju niekto vypral už aspoň tisíc ráz. Šaty z rovnakej látky nosievala aj jej mama. Alice si ich rada obliekala večer namiesto pyžama, keď si ich Agnes po celom dni vyzliekla, lebo sa z nich šírila jej vôňa.

„Dobré ráno!“

June sa postavila do dverí. Harry veselo zafunel. Alice do očí padali vlasy. Odhrnula si ich až po tom, čo jej stará mama opäť vyzliekla pomočené obliečky a bez slova vyšla z izby. O niekoľko minút vyšla zadýchaná naspäť hore schodmi s čistými obliečkami v náručí. Alice od hanby horela tvár. Harry sa o ňu oprel a zlízal jej slzy z tváre. Keď si June pred ňu čupla, zapraskalo jej v kolenách.

„Alice, neboj sa, časom si tu zvykneš,“ povedala. „Sľubujem. Viem, že sa trápiš a že ti všetko pripadá cudzie a desivé. Toto miesto sa však o teba postará, ak mu to aspoň trochu dovoľíš.“

Alice zdvihla hlavu a pozrela sa na starú mamu. Po prvý raz nemala zastretý pohľad upretý do diaľky, ale jasnými očami hľadela rovno na ňu.

„Viem, že sa u nás cítiš hrozne. Časom sa to zlepší. Tu si v bezpečí. Naozaj. Už sa ti nič zlé nestane.“

Stratené kvety Alice Hartovej

Čím dlhšie hľadela na starú mamu, tým rýchlejšie jej v ušiach bilo srdce. Tuho zažmúrila oči. Dýchala čoraz ťažšie.

„Alice? Deje sa niečo?“ Akoby k nej Junin hlas doliehal z veľkej diaľky. Harry so štekotom pobehoval okolo nich.

Alice pokrútila hlavou. Pred očami sa jej vynorili spomienky na udalosti, ktoré sa odohrali pred príchodom do Thornfieldu. Pred pobytom v nemocnici. Pred dymom a popolom. Predtým, chvíľu predtým.

V otcovej kôlni.

Medzi vyrezávanými drevenými figúrkami ženy a dievčata s kvetmi.

Stará mama hýbala perami, ale Alice nerozumela, čo hovorí. Všetky zvuky počula, akoby bola pod vodou, ponárala sa a hneď sa vznášala a hľadela na June spod zvlnenej hladiny mora. Tvár starej mamy sa jej rozplývala pred očami, no vzápätí ju na kratučký okamih uvidela úplne zreteľne.

Konečne ju spoznala!

June. Výraz na jej tvári, vlasy, držanie tela, úsmev.

Už ju predsa videla!

Namáhavo dychčala.

June je žena, ktorej sošky otec zas a znova vyrezával v drevenej kôlni.

June zvesila z vešiaka vedľa vchodových dverí kovbojský klobúk značky Akubra, nasadila si ho na hlavu a zo skrinky schmatla kľúče. Vybehla na verandu, do ranného slnka zažmúrila oči, rýchlo zišla po schodoch a utekala k nákladiaku. Len čo otvorila dvere, vyľakane zjajkla. Vnútri už na ňu čakal Harry. Len pred chvíľou bol hore pri Alice a odrazu sedí v aute a čaká na ňu s nastraženými ušami, s chvostom skrúteným okolo láb a s pohľadom upretým rovno na ňu!